

første Behandling blev budt velkommen af Venstres Ordfører, er rigtignok blevet kendelig afsvalet siden da.

Jeg skal i øvrigt ikke her komme nærmere ind paa Mindretallets Bemærkninger, førend de selv har begrundet dem, men kun bemærke, at alle disse mange Betæneligheder deles ikke fra radikal og socialdemokratisk Side. Og jeg skal til Slutning paa Flertallets Vegne — og her er jeg saa heldig at kunne tale baade paa Venstres, paa Socialdemokratiets og paa de Radikales Vegne — anbefale at stemme imod det konservative Partis Ændringsforslag.

J. Oskar Andersen: For mit Partis Særstandpunkt er der gjort udførligt Rede i de Bemærkninger, vi har fremsat i vor Betænkning, og der er derfor ikke særlig Grund for mig til at komme ind derpaa her. Jeg skal nøjes med at understrege og belyse nogle Enkeltheder, som nødvendigvis maa fremdrages her ved anden Behandling.

Vi beklager ganske som Venstre, at Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Embeder i Folkekirken er rejst i Forbindelse med dette Lovforslag, som vi finder hverken ved dets Form eller dets Motiver i mindste Maade lod ane, at dette skulde være Tilfældet. Vi har derfor baade en formel og en reel Indvending mod Lovforslaget. Hvad det formelle angaar, kan jeg ikke give den ærede Ordfører (Elna Munch) Ret i, at fordi der er enkelte Love, der har undladt udtrykkelig at nævne Kirken, skulde det derfor være ret og billigt at gennemføre en saadan Praksis i Lovsprogbrug, da den anden unægtelig er langt klarere og tydeligere, og ved en Lov bør den klareste og tydeligste Sprogbrug anvendes. Det har altid været saaledes, at man nævnedes Kirke, Stat, Kommune o. s. v., og saadan bør det ogsaa fremdeles være. Men det vigtigste for os er selvfølgelig den reelle Indvending, at Forslaget griber ind paa et indre kirkeligt Omraade, uden at det imødekommer nogen virkelig kirkelig Trang. Det vil tværtimod komme til at virke som et brutalt Overgreb overfor Kirken. Her maa vi ogsaa anke over den mildest talt mærkelige Maade, hvorpaa Regeringen i denne Sag er optraadt overfor de kirkelige Autoriteter. Ved første Behandling rettede jeg gentagne Gange det Spørgsmaal til Statsministeren, hvorfor Kirken ikke efter god gammel Sædvane var blevet hørt i en Sag, der berørte

dens indre Anliggender saa nøje. Jeg havde den Gang som Medlem af det teologiske Fakultet en officiel Viden om, at Kirkeministeren havde forespurgt dette Fakultet om dets Stilling til Sagen, og jeg fandt det lidet hensynsfuldt, at man afæskede denne Institution en Betænkning uden at afvente dens Svar, før Lovforslaget blev fremsat. Man vil for øvrigt nu af Fakultetets Svar, som foreligger trykt, se, at man ogsaa fra den Side anker over denne Hensynsløshed. Selvfølgelig paaskønner jeg og vel mange med mig den rent akademiske Interesse, som besjæler Kirkeministeren, naar han saaledes for at faa noget at vide retter et Spørgsmaal til det teologiske Fakultet, og det vilde, kunde jeg føje til, være rart, om den højtærede Kirkeminister ogsaa ved andre Lejligheder, naar han ønsker at udtale sig, vilde drage Nytte af den Underretning, han kan faa rent akademisk fra en saadan Institution. Men jeg maa dog sige, at heldigvis har det hidtil været Skik og Brug i dansk Administration, at naar man viste en Institution som Universitetet den Opmærksomhed at indhente dens Votum, tog man ogsaa virkelig reelt Hensyn dertil; overfor en Institution som f. Eks. det teologiske Fakultet betonedes man ikke udtrykkelig, at den lige saa godt kunde tale hen i Luften.

Jeg vidste imidlertid ved første Behandling ikke officielt, at ogsaa Biskopperne var spurgt, og derfor havde jeg god Grund til min gentagne Forespørgsel til Statsministeren. Nu vil det høje Ting erindre, hvordan Statsministeren gentagne Gange omgik Spørgsmaalet. Han fremhævede selv sin englelige Taalmodighed overfor disse gentagne Spørgsmaal, men det forekommer mig, at hans Svar nærmest mindede om den vrede Olympier, der var harmfuld over at blive sat i en beklagelig Forlegenhed. Statsministerens Svar gik i hvert Fald Gang paa Gang kort og godt ud paa dette rent diktatoriske: Sagen er rent statsretlig, et politisk Lovgivningsspørgsmaal. Først paa min fjerde Forespørgsel erklærede Statsministeren, men som vi nu ved i direkte Strid med Virkeligheden — jeg citerer hans Ord, som findes Sp. 2952 — „at der ikke har været Grund til at spørge de kirkelige Myndigheder i denne Sag, fordi det ikke drejer sig om noget indre kirkeligt eller religiøst Spørgsmaal“. Man bør selvfølgelig længst mulig tro det bedste om sine Medmennesker — selv om de er saa ophøjede som Statsministeren, er de dog